

10 — Aladin nema nikakve veze sa ovom pričom

Aladin nikad nije imao čarobnu lampu. Ne, ne i ne – Aladin je bio srećković koji je previše pušio nargilu i stvarao đinije od dima što je ispuštao.

Aladin nema nikakve veze sa ovom pričom.

Ali nargila i điniji imaju.

Pre nekog vremena sam izgubio ženu. Čudno je to. ‘Izgubiti’ je reč od osam slova; toliko sati je i umirala. Doktori su govorili, ne, ne postoji lek protiv te-i-te bolesti, žao nam je, ne, ne možemo povećati dozu morfijuma da joj olakšamo bolove.

Nisam želeo da umre. Želje, ipak, nemaju veze sa životom.

Dve godine sam proveo u letargiji; sedam stotina i tridesetog dana od njene smrti otišao sam kod vračare da mi salije stravu. Bolje vračara nego psiholog, mislio sam. Moraš prvo puzati, da bi znao hodati. Da. Možda me neko urekao, pa sam ovako bezvoljan?

Vračara je, pak, mislila drugačije.

Tebi treba čarobna nargila a ne saljevanje strave, zaključila je pogledavši me u oči. Poslednji primerak ove sprave nalazi se u svetu mašte, Diznilendu, i u posedu je Paje Patka.

Prizovi đinija, kazala je. Digni ženu iz mrtvih.

Napustio sam vračaru sa osmehom na licu. Put je bio jasan. Diznilend.

Otad je prošlo nekoliko godina. Trenutno sam zaposlen u ribljem restoranu; perem suđe zajedno sa Pokahontas a Paja Patak mi je najbolji prijatelj. Pokahontas me često gleda, trepće ogromnim očima. Ne znam

šta želi, samo joj uzvraćam pogled. Paja Patak pravi gulaš. Tako je uglavnom svaki dan. Ipak, zadovoljan sam.

Svakodnevno pušim nargilu, ali đinija je teško prizvati.

Čudna su to bića. Ako je verovati *Qur'ānu*, Alah je stvorio čoveka od gline a đinija od vatre. U *Qur'ānu* piše da je đini koji se zove Iblis odbio da se pokloni Adamu, da je izbačen iz Dženeta i prozvan Šejtanom. Mnogo sam iz ove knjige naučio o đinijima. *Qur'ān* je sveta knjiga muslimana. Dženet je raj.

Trebalo mi je pet godina da prizovem đinija. Bilo je to pre hiljadu osamsto i dvadesetpet dana, pola decenije od dve hiljade i dvadeset i druge godine. Nosio sam košulju kratkih rukava i zelene hlače, dok je Paja Patak bio u svom mornarskom odelu. Pušili smo duvan s okusom jabuke.

„Zdravo,“ kazalo je obličje formirano dimom iz mojih usta. „Ja sam Sila, đini iz nargile.“

Napokon!, pomislio sam.

„Zdravo Sila. Ja sam tvoj gospodar i hoću da mi ispuniš tr...“

„Ispuniću ti jednu želju ali moraćeš da sačekaš pet godina.“

„Zašto bih čekao pet godina? I otkud sad to, ‘jedna želja’?“

„Toliko mi vremena treba za pripremu. Ne može tri želje, ja sam jednoželjaš. Hajde, govori.“

„A šta je sa onim: ‘Zdravo gospodaru’, ‘Vaša želja je moja zapovest’?“

„Takve stvari možeš pronaći samo u pričama,“ odbrusi Sila. „Hajde više.“

„Hoću svoju ženu natrag,“ prasnuh kao iz topa.

„Želiš da je vratim iz mrtvih?“ upita đini za dve reči duže.

„Želim.“

„Želja će ti biti ispunjena za pet godina.“

„Dobro, već si to rekao.“

„Znam. Ali volim da se ponavljam.“

Potom je ispario. Povukao sam još nekoliko dimova ali se ništa nije desilo. Predao sam cev od nargile Paji Patku koji je sve ovo nezainteresovano posmatrao.

Njega Sila ništa nije pitao. Retko ko priča pačji jezik. Bilo mi ga je žao, ali šta je tu je. Život ide dalje.

Poslednja rečenica će da se pokaže kao osnova problema u budućnosti.

* * *

Da, život ide dalje. Sve je počelo tako naivno; njene ruke umrljane masnoćom i deterdžentom za suđe, tamne oči koje su sijale od raznih isparenja sa peći...Jednostavno nisam mogao odoljeti.

A što je najbolje, znala je da kuva.

To se desilo tri godine ili hiljadu devedeset i pet dana od prizivanja đinija.

Čovek bi pomislio da pet godina čekanja nije puno, ali ako se one dodaju proteklim godinama koje sam proveo u Diznilendu, dobijamo brojku od deset. I šta sad? Pitanje je dana kad će mi Sila uslišiti želju; rokovi se približavaju a ja više ne želim rokove. Zaljubio sam se u Pokahontas.

Nisam znao šta da radim. Paja Patak, Pokahontas i ja smo dan pred ispunjenje želje većali u vigvamu; zaključili smo da ponovo trebam ići kod vračare.

Davljenik se hvata za slamku. Da, prešao sam metre i kilometre, pokucao na stara, hrastova vrata i po drugi put u svom životu nazvao pomoz' Bog staroj i oronuloj spodobi.

„Nemoj više pušiti nargilu,“ posavetovala me vračara kad me dobro osmotrila. „Previše si duvao i divanio, zaboravio si bit čitave priče.“

„U redu,“ složio sam se kao složena rečenica. „Ali kako da sprečim Silu da vrati ženu iz mrtvih?“

„Nikako sinko,“ odvrati ona. „Nego, uzmi ovaj ljubavni napitak spravljen od Šejtanovog mošusa i poprskaj njime ženu kada vasrksne – pazi da to bude u prisustvu đinija – potom beži koliko te noge nose.“

„Važi,“ kazao sam i uzeo bočicu sa tekućinom. „A št...“

„Videćeš šta će se desiti,“ preseče me vračara. „To ti je dve hiljade i sedam stotina dolara.“

„Skuplja si nego prošli put,“ požalih se.

„Prošli put nisi živio u Diznilendu,“ odbrusi ona. „Briši sad.“

Proveo sam besanu noć. Ujutro nisam mogao ništa da okusim; hrana koju sam spremao u restoranu me terala na povraćanje, na sulude i crne misli. Jegulja me podsećala na boju kose moje Pokahontas, oštra peraja jednog grgeča na pogani jezik mrtve žene. Jedva sam dočekao kraj smene i brzim korakom sam se zaputio prema kući Paje Patka.

Nargilu smo lako zapalili; ovog puta smo odabrali duvan sa okusom mente. Nismo dugo pušili. Sila se pojavio čim se zažario ugalj na nargili.

„Zdravo,“ kazao je. „Drago mi je što vas ponovo vidim.“

„Meni baš i nije,“ besno sam rekao. „Ne želim da mi ispuniš želju.“

„Žao mi je,“ nonšalantno će on, mahnuvši magličastom rukom po zraku. „Jednom kad poželiš želju, ne možeš je promeniti.“

„Ali to više nije ono što zaista želim.“

„Heh,“ kiselo se nasmeja Sila. „Vekovi su me naučili samo jednoj stvari: želje će se uvek menjati, jer vreme sve menja. Jedina konstantna stvar u životu jeste promena.“

Potom otvori bezbojna usta iz kojih se poče pomaljati moja bivša žena.

Nisam gubio ni trenutka; čim su joj stopala dodirnula pod, isprskao sam je Šejtanovim mošusom i potrčao prema vratima. Video sam crveni blesak, tri srca što lete iznad njene glave kao anđelčići, i Silu, zbunjenog, kako je hvata u naručje i ljubi po vratu.

Šejtanov mošus, heheh! Šejtan, da, Iblis, prvi đini, vođa, biće kojeg svi điniji vole!

Okrenuo sam se i napustio Pajinu kuću od čokolade sa osmehom na usnama. Paja Patak je ostao unutra da im pravi društvo.

* * *

Otad živim srećno u svetu mašte. Pokahontas i dalje radi u ribljem restoranu dok sam ja uznapredovao u hijerarhiji; postao sam šef osoblja. Moja bivša žena uglavnom provodi vreme sa Silom; nargilu sam prestao pušiti jer sam, iz pouzdanih izvora (čitaj: Paje Patka) čuo da Sila želi da mi nanese zlo. Neću da rizikujem. Ipak, bio je u pravu:

Želje se menjaju, jer vreme sve menja. Jedina konstantna stvar u životu jeste promena.

Zapamti to i nemoj činiti istu grešku kao ja. Ako pak napraviš grešku (jer ljudi smo), onda pređi metre i kilometre, pokucaj na stara, hrastova vrata i po prvi put u svom životu nazovi pomoz' Bog staroj i oronuloj spodobi i traži ljubavni napitak od Šejtanovog mošusa.